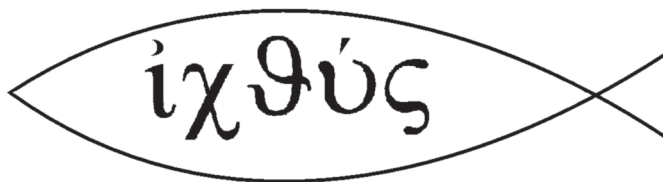

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2016. Reformáció · XXII. évf., 3. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Illyés Gyula - EGY MONDAT A ZSARNOKSÁGRÓL

*Hol a zsarnokság van,
ott zsarnokság van,
nemcsak a puskacsőben,
nemcsak a börtönökben,*

*nemcsak a vallató szobákban,
nemcsak az éjszakában
kiáltó ór szavában,
ott zsarnokság van*

*nemcsak a füst-sötétben
lobogó vádbeszédben,
beismerésben,
rabok fal-morse-jében,*

*nemcsak a bíró hűvös
ítéletében: bűnös!
ott zsarnokság van,
nemcsak a katonásan*

*pattogatott - "vigyázz!"-ban,
"tűz!"-ben, a dobolásban,
s abban, ahogy a hullát
gödörbe húzzák,*

*nemcsak a titkon
félignyílt ajtón
ijedten
besuttogott hírekben,*

*a száj elé hulltan
pisszt jelző ujjban,
ott zsarnokság van
nemcsak a rács-szilárdan*

*fölrakott arcvonásban
s e rácsban már szótlán
vergődő jajsikolyban,
a csöndet*

*növelő néma könnyek
zuhatagában,
kimeredt szembogárban,*

*ott zsarnokság van
nemcsak a talpraálltan
harsogott éljenekben,
hurrákban, énekekben,*

*hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van
nemcsak az ernyedetlen
tapsoló tenyerekben,*

*kürtben, az operában,
épp oly hazug-harsányan
zengő szoborkövekben
színekben, képteremben,*

folytatás a 11. oldalon

**Gyertek a Berekfürdői Fórumra! 15. old.
Emlékezzünk szeretettel Dezső bá'-ra 3-6 old.**

**Várjuk javaslataitokat
a Reformáció 500 éves évfordulója megünneplésére!**

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

Makovecz és a Reformáció üzenete

A cserkészgyermek már újrakezdtek, mi felnőttek pedig folytatjuk a tanulást. Ők az iskolában, mi pedig az élet minden területén. Az életfogytig tartó tanulás nem újkeletű gondolat és gyakorlat. A latin közmondás, amely szerint *ismétlés a tudás anyja*, magába foglalja azt is, hogy amíg élünk a tanulásra mint készségre, képességre és gyakorlatra szükségünk van. Ennél még konkrétabb a *jó pap holtig tanul* magyar közmondás, amely nyilván nem a minőségi papok érdekében született, hanem példabeszédként érvényes mindenki számára. A cserkész pedig ha híven akarja teljesíteni hármass kötelességét, akkor ezt csak folyamatos tanulással tudja elvégezni.

Itt is citálhatunk egy másik érvényes közmondást, amely szerint *az okos ember más példájából tanul*. De az is jó, ha életünk eseményei során saját példánkból képesek vagyunk tanulni, s így életminőségünket javítani. Mert azért bevallhatjuk, hogy ránk is érvényes lehet az az ítélet, ami így hangzik: *hát még ebből sem tanul!?* Jó annak, akire ezt sosem mondja sem a lelkiismeretének, sem a környezetének hangja. A cserkészpedagógia lényeges eleme a példa. Saját és mások jó és rossz példáiból egyaránt tudunk tanulni. Tanuljunk belőle!

A köztisztelőnek örvendő Makovecz Imre, Kossuth-díjas építész, aki tevékenységét és közéleti felelősségvállalását is művészi szinten folytatta, egyebek mellett ezt mondta: „A Műszaki Egyetem akkor lesz jó, ha a diákokat egyformán megtanítja rajzolni és köszönni” Ez a feladat nemcsak az egyetemre és az egyetemistákra, hanem mindenkire, de a cserkészre különösen is vonatkozik. E kettős tudás nyilvánvalóan azt jelenti, hogy magas szinten kell művelnünk a hivatásunkat és ugyanolyan magas szinten kell ápolni a tisztas emberi, társadalmi kapcsolatainkat. S ezt az egyszerű, de nagyon fontos és nagyon sokszor nem megélt kíváncsi a Reformáció tanítása még határozottabban a szívünkre helyezi.

Nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk mintájára a Reformáció meghirdette, hogy nem saját üdvösségünk görcsös biztosítására – hiszen azt Krisztus érdeméért kegyelemből kapjuk – hanem a teremtető Isten hálás dicsőítésére és a teremtetett világnak a felelős fenntartására rendelt bennünket. S így az élet hivatássá, isteni elhívássá lett. Az Isten dicsőítése ennek megfelelően elsősorban nem a szakrális milióban, hanem az élet tengerén, csöndes ringatásában és rémisztő viharaiban zajlik. A szakrális milió, a templomi istentisztelet, a csöndes egyéni imádság és kontempláció felkészülés erre a szent navigációra.

A cserkésznek tehát sok mindent kell tudni, sőt mindenről kell tudnia, hogy áldást vagy átkot jelent. Erről a tudásról így ír a Példabeszédek könyve: „A bölcsesség kezdete az Úrnak féltelme” (9,10). Erre a tudásra világított rá a Reformáció, mely magába foglalja a szaktudást, valamint az Isten és felebarát iránti kötelesség művészetét. A cserkészek bizonyára az erre épülő tevékenységet nevezik annak a *jó munkának*, amit köszönéskor egymásnak kívánnak.

Dr. Bóna Zoltán cst. cspk.

Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21)

Még mindig vagyunk néhányan

akik szívesen emlékezünk Somogyi Dezső Andrásra, úgy is mint aki holtában is jelzőoszlopként világít a „helyes út” mentén. Meg is osztsuk gondolatainkat, és továbbra is buzdítunk mindenkit hasonló szép, hasznos és kegyetes cselekedetre. (a szerk.)

„Az ajándékozó szeretet”

Aki volt olyan szerencsés, hogy ismerhette Dezső bá’-t, az biztosan érezte, megérezte azt az ajándékozó szeretetet, amely Dezső bá’ lelkéből, lényéből áradt.

Egy tavaszi vasárnap tért be hozzánk, s mi azóta sem tudjuk elfelejteni személyiségének megragadó voltát, hitét, szeretetét és a magyar cserkészlet iránti elkötelezettségét. A cserkészirodalom, amit nekünk ajándékozott akkor csak halott betű maradt volna, ha nem ő adja, ha nem maradt volna a parókián a könyvekkel együtt az ő lelkese-dése, meggyőződése. Nem a szakirodalom perzselte a lelkünkbe a cserkészlet lényegét, eszenciáját, hanem az a szeretet, amely által bennünket és mindenkit szívébe zárt. Nem csak egyszerűen adott valamit. Mindennel célja volt, ezt meg is fogalmazta, s gyöngybetűivel le is írta. Gondolatai ma is igazgyöngyként hullanak a lelkemre valahányszor kezembe veszem a tőle kapott könyveket.

Amerre járt, nyomában áldás fakadt, mert lelkével és kezével is mindig adott. Mindenkinek jutott, a Mindenható Istentől sokat kért és sokat kapott áldás, mert nem magának kérte, s nem magának tartotta meg.

Élete ajándék volt számunkra. Köszönettel tartozunk Istennek azért, hogy ajándékozó szeretete nekünk adta őt. Biztos vagyok abban, hogy élete, gondolatai, cselekedetei még sok gyümölcsöt teremnek a magyar református cserkészletben.

Koós Ildikó cst. cspk.

Közös cserkészmunkám Dezső bá’-val

1989 tavaszán kezdődött, amikor a dunavarsányi 724. számú Kossuth Lajos Cserkészcsapat újjáalakulási ünnepsége, mintegy 70 cserkész fogadalmótételével zajlott a helyi Református Egyház teniszpályáján.

A Magyar Cserkészszövetség akkori vezetőség szinte teljes létszámmal jelen volt, hiszen az első csapatok között alakultunk újjá és elsőek voltunk, akik mindezt igazi cserkészkalapban, s így igazán impozánsan tettük. Dezső bá’ is megújította itt valamikori cserkészfogadalmát, sőt tiszti fogadalmat is itt tett. Ehhez az emlékemhez nem fűződik mélyebb személyes találkozás, de rögzült szemem előtt a később is jellegzetesen hozzá tartozó kis Citroen, és a barna bőrdzseki.

Ezekkel a kellékeivel és kedves személyiségével legközelebb Máriabesnyőn találkoztam a PAX-TING évfordulón Teleki Pál sírjánál. Ekkor olyan ökumenikus istentisz-

teleten vettünk részt, amelyen nem ijedtünk meg boldogemlékű Felföldi Bertalan plébános úrral attól sem, hogy Krisztus áldozatának áldását két asztalról ugyan, de egy helyszínen és egy időben ünnepeljük. Ezzel lehet, hogy provokáltunk öröknek kikiáltott mulandó liturgiai szabályokat, de bizonyára nem sértettük az Isten felfoghatatlan kegyelmének alázatos és boldog fogadását. A finn vendégek okán sokan úrvacsoráztak. Dezső bá' pedig kéretlenül, de helyénvalóan segítette a felsorakozást, és ennek a fel-emelő ünnepségnek általában a gördülékeny, szép rendjét. Később tudtam meg, hogy jelenlétével és szolgálatával édesanyja PAX-TING-os emlékének is áldozott. Emberileg szólva még itt sem volt személyes kapcsolatunk, de Urunk közös asztala újabb lépéssel hozott közelebb egymáshoz bennünket. Talán ez az esemény játszott közre abban, hogy utána 25 évig tudtuk szolgálni a magyar cserkészetet olyan türelmes szeretettel, amivel egymás erőnyeire koncentráltunk és egymás gyöngéit szinte ignoráltuk. Ezt sokan nem értették, ami a kisebb baj. A nagyobb az, hogy nem is tudtak hasonlóan viszonyulni a közös szolgálathoz, amiben gyarlóságaink ellenére igyekeztünk mindent alárendelni a krisztusi szeretetnek és a cserkészet népszerűsítésének.

Újabb állomás következett kapcsolatunkban azáltal, hogy Dezső bá' biztatást kapott dr. Kocsis Elemér, akkori református püspöktől cserkészcsapatok szervezésére a református gyülekezetekben és intézményekben. Ráadásul engem, mint a Magyarországi Református Egyház Zsinati Irodája Missziói és Evangelizációs Osztályának a vezetőjét ajánlott operatív segítőtársul. Innentől kezdve nagyon intenzívvé vált a közös munka. Dezső bá' járta a gyülekezeteket, vitte a könyveket, szervezte és bonyolította lelkészeknek és lelkészneknek a „gyorstalpaló” cserkészoktatásokat, én pedig ahol tudtam egyengettem útját, részben finanszíroztam költségeit, és örültem sikereinek.

Azután jöttek a visszatérő közös programok. Berekfürdői fórumok minden októberben, adventi cserkésznapok decemberben, mátraházi sí táborok februárban, pünkösdi táborok májusban/júniusban. Voltak közös nagytáboraink az ország keleti és nyugati részén egyaránt.

Szerencsénk volt egymással a közös értékrendünk és a hasonló társadalmi/családi háttérünk miatt. Szerettem, ha éneket tanított, örültem, ha idegen nyelvtudásra nem csak buzdította a cserkészeket, hanem angolul ikerelőadásokat rendezett táborainkban és Shakespeare programokat nyilvánosan. Egyetértettem egészséges hazaszeretetével, csodáltam kommunikációs készségét, és ami másokat fárasztott vagy irritált benne, azt vagy észre sem vettem, vagy tudatosan leküzdöttem, mert – újra mondom – tudtam, hogy ő is ugyanezt tette velem.

Az idő eljárt e 26 év alatt mindenki fölött. Ő itt is hagyta az időt, túllépett rajta, hiszem az örökkévalóságba. Szép emlékeket és gazdag örökséget hagyott sokakra. Hálátlan a világ, hálátlan az ember, de hiszem, hogy még így is sokan vannak, akik nem felejtik el, hogy tőle tanultak síelni, mert Dezső Bá' órákat, napokat, heteket, öszszességében hónapokat állt a mátraházi lejtőn azért, hogy olyanok sajátítsák el a biztonságos lesiklást, akik otthon, nem hogy sílécet, de domboldalt sem láttak.

Áldásnak tekintem, hogy mindebben a sok jóban benne lehettem – mert ezekbe be-lerángatott, belegyőzködött – és egymást segítve, igazi komplementaritásban tudtunk sok-sok sikert elérni. Istennek legyen mindezért hála és dicsőség.

Búcsúztatóján sem tudtam nem elmondani, hogy jó dolog az, hogy nagy szellemi, lelki, értékbeli örökséget hagyott ránk. Ennél már csak az lett volna jobb, ha mindazok, akik akár vér szerint, akár a barátság, vagy a cserkészlet okán jogos örökösei, ebből a nagy hagyatékból már életében sokkal többet elvettek volna. Sok örömet szerezhetünk volna ezzel neki. De bizonyára ezt is kedves mosolyával és nagy szívével megbocsátja nekünk.

Én pedig a Jóistennek köszönöm meg, hogy a barátja lehettem és ebből a barátságból áldás származott gyermekeim és gyermekeim barátai számára is.

Dr. Bóna Zoltán cst. cspk.

„Méz, hurrá!”

Somogyi Dezső András bácsival gyermekkoromban ismerkedtem meg. Cserkésztestvéreimmel együtt hosszú éveken keresztül tanított bennünket síelni a Mátra lankáin. Mérhetetlen türelemmel és szeretetével mondta el újra és újra jótanácsait.

Egyik cserkész táborunk reggeliző asztalánál, amikor valamennyien unottan, fáradtan kezdtük a szokásos étkezésünket, Dezső bácsi hirtelen összecsapta két kezét, és boldogan megszólalt: „Méz, hurrá!”. Olyan boldogság hallatszott a hangjából, amit a legtöbben akkor érzünk, amikor valami nagydolog történik az életünkben. Nyerünk a lottón, megkapjuk életünk állását vagy megszületik a gyermekünk. Dezső bácsi mondata után szinte megfagyott a levegő, megálltunk az étkezésben, tanácstalanul néztünk egymásra, és kuncogva üres fecsegésnek gondoltuk öreg barátunk felkiáltását.

Pár év elteltével már magam is tudom, hogy e mögött az egyszerű mondat mögött micsoda bölcsesség, érzékeny lélek és pozitív gondolat van. Dezső bácsinak mindig volt ideje és ereje „megállni” és vette a fáradságot, hogy a rohanó világban szánjon percek arra, ami fontos. Szeretett cserkész közösségében látta meg a mézet, amit lehet, hogy mi is szeretünk, de mint a legtöbb hétköznapi és természetesnek tűnő dolog felett elsiklik a tekintetünk. Dezső bácsi kényszerrel érzett arra, hogy boldog felfedezését megossza velünk is. Dezső bácsi észrevette a mézet, örült és ezt megosztotta másokkal is. És természetesen már régen nem csak a mézről beszélek.

Dezső bácsi utolsó látogatásának egyikén stílusosan, és talán tudatosan is egy csupor mézet hozott ajándékba. Gesztenyeméze azóta is az iroda szekrényének tetején áll. Takargatom, pakolgom, pedig félek, hogy meg fog romlani. A „méz” is arra való, hogy megosszuk egymással. A hétfőn kezdődő cserkész táborba magammal viszem, bizonyára Dezső bácsi is ezt szeretné és azt is, hogy vigyem Krisztus dicsőséges feltámadásának hírét, annak minden áldását, hiszen, az 1920-ban alapított ICHTHÜSZ Cserkész Közösség hagyományával és tagjaival együtt ő is vallotta, hogy „Jézus Krisztus a cserkészletnek is Ura”!

Dr. Csobolyó Eszter cst. cspk.

Mementó Dezső bárá Monorról

Emlékezve Somogyi Dezső Andrásra elővettem levelezésünket.

Monoron a cserkészzet újraindulásának a bábája volt. Amíg egészsége engedte minden fogadalomtételnél itt volt. A gyülekezet előtt is beszélt. Végig mentorálta a több mint két évtizedet, közben 2002 után, a monori GILDE előhívását is elvégezte. A felnőtt cserkészek megjelenése a csapat támogatásában nagy előrelépés volt abban, hogy a családok belülről is építkezzenek együtt.

Amikor rágondolok, először nagy intellektusa, gyermeki alázata, hűsége a cserkészethez jut eszembe.

Előadásaiban, leveleiben, hosszú mondataiban mindent át akart adni a jövődő nemzedéknek. Tanított, nevelt, példát adott. Akkor talán el-elkalandoztak a gondolataim, de most értettem meg, hogy pontos, részletes információadásának a célja az volt, hogy semmit ne vigyen magával a sírba.

A cserkészcsapatok, cserkészkerületek között otthonosan járt, hiszen minden cserkészt testvérének tekintett.

A természet apró részletei-, és az univerzum befogadására való törekvése jól elfért a szívében. A kicsi gyermekhez való lehajolási képessége és a történelmi korát megelőző nagyformátumú gondolkodó ember egységben volt benne.

Nem célo, hogy beleesek a halál utáni dicshimnuszszengésbe, hiszen ő sem volt tökéletes ember, de hűséges volt az elhívásához. Ezt az elhívást teljes részleteiben nem tudhatjuk, hiszen ezt a Mennyei Atyától kapta. Erőt, mosolyt, felül-emelkedni tudást a vitákban, krisztusi megbocsátást, újrakezdést tanulhattunk tőle.

Hiányzik! Hiányzik az elkötelezettsége, az a tűz, ahogy újból és újból lelkesítette. Ahogy figyelmes szemmel észrevette a jövőre mutató, cserkészetben előrevivő gondolatokat, ahogy őrizni akarta a múlt időtálló értékeit. Hiányzik az a tisztelet, amivel a szívünk szándékait értékelte. Hiányzik a jövőt álmódú szárnyalása.

Készült egy nemzetközi konferenciára. A leveléből idézem: *„Kértem 3 percet, amit talán kibővíthetek, ezt bizonyágadásnak szánom, hogy a GILDE munka nem jó, ha öncélt és ismeretek bezárt folyamánya. Itt a MONORI PÉLDA! Nektek nem kell tanuljatok, ebben Ti vagytok nekem a professzorok! Nagyon köszönöm a már leírtak alapján ezt a szöveget. Többször kell majd átjárnom lelkileg, hogy a szabott időben a legmeggyőzőbb MONORI GILDE ÜZENET az EURÓPAI színen megjelenjen. Jó munkát, Áldás békesség, Dezső/András bá, 2015.01.31. Budapest”*

Az üzenet vége ez lett volna: *„...ha a testvérek egységben élnek... Csak oda küld áldást az Úr...” (Zsolt 133,1-3).* Ennek a továbbadását ránk hagyta Dezső bá. Amikor rá gondolok gyermeki szívvel, úgy tudom elképzelni, amint az Aranyvárosban Istent dicsőítő mennyei sereget szervezi csapatokba.

Nagyné Kele Márta

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

Jármiban cserkészkedünk

„Nagyváros, nagyváros,/ne csábíts te engem,/maradok holtomig,/itt ahol születtem!” – írja Kányádi Sándor a *Kicsi faluból való versében*, aki a Székelyföld gyönyörű, ám eldugott falvacskájában született. Noha eljutott a világ sok-sok csodálatos vidékére, legszebb versei mégis a szülőföldjéről szólnak.

Mi itt Jármiban sokszor átérezzük a költő szavait, hiszen szeretjük kicsiny falunkat, s amíg lehet igyekszünk is helyben megtalálni azokat a lehetőségeket, közösségi élményeket, amelyek testünk, lelkünk épülésére szolgálnak. Ám eljön az az idő, amikor már kicsinek érezzük, szárnyaink megnőnek és repülni szeretnénk.

Gyakorta éljük át ezt a cserkészmunkában is. A gyermekek lelkesen csatlakoznak a csapathoz, s amíg lehet és tehetik aktív részesei minden programnak. A boldog gyermekévek elteltével a leghűségesebbek is kinövik kisfalunk biztosította lehetőségeket. Sok kedves cserkészünk ma már nagyvárosokban hirdeti és éli meg az Isten, haza és embertárs iránti szeretetet.

Minden ősszel megújuló hittel és reménységgel kezdjük el a következő évet, bízva Isten gondoskodó szeretetében, hogy most is lesz utánpótlás. Tavaly három, képzett őrsvezetővel gazdagodtunk, akik nagyon alapos és sokrétű képzésben részesültek Bedekovics Péter és csapata által. Ők is a közeli városok iskoláiban tanulnak, ám amennyire idejük engedi igyekeznek komolyan venni fogadalmukat és sokat segítenek, mind a nyári táborban, mind az évközi foglalkozásokon. Még most megtehetik, de egy-két év múlva már ők is tovazzállnak, s számunkra újra a reménység marad, miszerint jönnek majd újak, mások, akik töretlen hittel és reménységgel szolgálnak. Isten kegyelme, hogy egy ilyen kis faluban is mindig gondoskodik elkötelezett, hitben járó gyermeki lelkekről.

2004-ben egy különleges kezdeményezés volt a Szövetség részéről a Bocskai- emléktúra, az országos Kéktúra útvonalán, s akkor minden csapat választhatott egy szakaszt. Mi Boldogkő várától indultunk, s Regéc várához érkeztünk, fáradtan, de nagyon lelkesen. Elkezdtük, s nem tudtuk abbahagyni, mert azóta minden szeptemberben választunk egy-egy új szakaszt, amelyet akár esik, akár fúj végigjárunk. Idén is elmentünk, régiak és újak, s most is sok szép élménnyel és kalanddal gazdagodva tértünk haza.

Elkezdődött ez az esztendő is. Munka van, s hiszem, hogy lesz, aki állhatatossággal végzi majd a feladatokat, nem a maga, hanem az Isten dicsőségére. A Reformáció évfordulójára készülve ezzel a reménységgel kívánok minden csapatnak: Jó munkát!

Koós Ildikó cst. csfk.

Cserkész tábor a Börzsönyben

A 842. sz. Benedek Elek, a 724. sz. Kossuth Lajos és a 1. sz. BKIE cserkészcsapatok nyári nagytábor, 2016. 08. 01 – 08, Szénpatak

Idén a 0. nappal indult a tábor. Vasárnap, 5 fővel leszállítottuk a felszerelés nagy részét. Amikor kirakodtunk 3 perc múlva elkezdett esni az eső. Herzog Attilával, aki egy igazi veterán cserkész, egymásra néztünk, és hangos nevetésbe kezdünk, amelyet a völgyet körülvevő hegyek szorgalmasan visszhangoztak. A többiek értetlenül nézték, hogy az egyre erősebben szakadó esőben mi ez a jókedv. Egy fa alatt állva elmondtuk, hogy jó ideig a mi csapatunk volt az esőcsináló: Törökmező, Salföld, Balatonhidvég stb. Ahol mi megjelentünk táborozni percekben belül elkezdett szakadni az eső, bármilyen kánikula is volt előtte.

Vasárnap délután és éjszaka komoly felhőszakadás tette próbára az előőrs idegzetét. Hétfőn délelőtt viszont, amikor a többiek megérkeztek, a felszakadó felhőzet jobb kedvre derített bennünket. A sátorhelyek kijelölése és a tábor felépítése, berendezése volt az első nap programja, de egy rövid ismerkedős kirándulásra is tudtunk időt szakítani.

A keddet *sportnappal* indítottuk. Mindent ami sport, a csapat igazán figyelemre méltóan teljesített.

Szerdán, *nemzet- és honvédelmi nap* alkalmával a készenléti rendőrség tűzszerész parancsnoka és segítője tartott bemutatót a tömegoszlatásból és a különböző robbanó eszközök működéséről, hatásáról és kezeléséről. Természetesen testközelből szemlélhettük a hatástalanított eszközöket, miközben élénk beszélgetés alakult ki az előadókval. Délután megérkeztek a határőrök, hadi hagyományőrök, akik sok érdekes fegyvert hoztak magukkal, amelyeket a bemutatásuk után kézbe vehettünk és „ki is próbálhattunk”. Gyakoroltuk az elfogást, bilincselést, kísérést, szirénáztunk, egyszóval felvertük a környéket. Másnap Szokolyán, ahol bevásároltunk és Királyréten is kérdezték, hogy mi volt nálunk, mert látták a kékfényes autókat, hallották a szirénákat.

Csütörtökön egésznapos túra volt a program a nógrádi várhoz. A fáradtan visszaérkező kontingenst az utolsó egy-két kilométeren visszaszállítottuk a táborba. Néhány önként vállalkozó cserkésztestvérünk feláldozta magát, és lement a halastóhoz horgászni, hogy gondoskodjanak a vacsoráról. Ez sajnos nem jött össze, ugyanis a 6 fő összesen egy snecit fogott, tehát a halvacsora ezúttal elmaradt.

Természetesen idén is megleptek a barátaink igazi börzsönyi vaddisznó süldővel, amelyből szenzációs pörköltet készített Zoli bá’.

Újabb, fantasztikusan szemléltetett előadás részesei voltunk, amelynek keretében megismerkedtünk a solymászáttal élőben, és simogattunk élő baglyot is.

Thomán Zoli bá' az erdő izgalma életével ismertetett meg bennünket.

Táborunk, tematikusan a *szeretett nyelvekről* szólt. Minden napnak meg volt a maga szeretetfeladata: simogatás, dicséret, meglepetés, ajándékozás etc. Reggeli és esti áhítatok, játékok, szereplések a tábortűz körül, énektanulás és mindennek felett az egymással való törődés tette különlegessé a táborunkat.

A vasárnapi istentiszteletet – ahogy a tábor lelki programját is – Nagy Márta vezette, de a hét folyamán szólt az Ige, dr. Bóna Zoltán, dr. Csobolyó Eszter és Nagyné Kele Márta a tábor anyukája tolmácsolásában is.

Kézműves programok töltötték ki a maradék időket amelyeket Legendi Kati irányított. A tartalmas reggeli tornákat szokás szerint Bolyán Anti vezette. Rengeteg apró színes élmény gazdagította napjainkat. Sok mindent láttunk, tanultunk, feltöltődtünk, új erőt gyűjtöttünk a mindennapok feladataihoz.

Táborunk igazán nemzetközi volt, ugyanis jöttek négyen Kárpátaljáról, Németországból, Walesből, Írországból és Angliából. Állandó létszámunk 66 fő volt, és a látogatókkal együtt közel százan élvezték a Börzsöny szépségét és egy- más társaságát.

Isten hihetetlen kegyelme megtartott, megóvott idén is bennünket. Hálás szívvel gondolunk vissza a tábornapok áldásaira. Jó tábor volt, köszönjük!

Nagy László cst. cspk.

Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4)

Kegyelettel emlékezünk

az 1956-os Forradalom és Szabadságharc minden áldozatára, és hálával mind-
azokra a gyümölcsökre, amelyek korunk demokráciáját alapozták meg.

Hálás megemlékezésünket Illyés Gyula emblematis, minden korban figye-
lemre érdemes, és a címlapon kezdett versével fejezzük ki. (a szerk.)

folytatás az 1. oldalról

külön minden keretben,
már az ecsetben;
nemcsak az éjben halkan
sikló gépkocsizajban

s abban,
megállt a kapualjban:

hol zsarnokság van, ott van
jelenvalóan
mindenekben,
ahogy rég istened sem;

ott zsarnokság van
az óvodákban,
az apai tanácsban,
az anya mosolyában,

abban, ahogy a gyermek
idegennek felelget:

nemcsak a szögesdrótban,
nemcsak a könyvsorokban
szögesdrótnál jobban
butító szölamokban;

az ott van
a búcsúcsókban,
ahogy így szól a hitves,
mikor jössz haza, kedves;

az utcán oly szokottan
ismételt hogy-vagy-okban
a hirtelen puhábban
szorított kézfogásban,

ahogy egyszercsak
szerelmed arca megfagy,
mert ott van
a légyottban,

nemcsak a vallatásban,
ott van a vallomásban,
az édes szó-mámorban,
mint légy a borban,

mert álmaidban
sem vagy magadban,
ott van a nászi ágyban,
előtte már a vágyban,

mert szépnek csak azt véled
mi egyszer már övé lett;
vele hevertél,
ha azt hitted, szerettél,

tányérban és pohárban,
az van az orrban, szájban,
hidegben és homályban,
szabadban és szobádban,

mintha nyitva az ablak
s bedől a dögszag,
mintha a házban
valahol gázfolyás van,

ha magadban beszélgetsz,
ő, a zsarnokság kérdez,
képzeletben
se vagy független,

fönt a tejút is már más:
határsáv, hol fény pásztáz,
aknamező; a csillag:
kémlelő ablak,

a nyüzsgő égi sátor:
egyetlen munkatábor;
mert zsarnokság szól
lázból, harangozásból,

a papból, kinek gyónol,
a prédikációból,
templom, parlament, kánpad:
megannyi színpad;

hunyor-nyitod a pillád,
mind az tekint rád;
mint a betegség,
veled megy, mint az emlék;

vonat kereke, hallod,
rab vagy, rab, erre kattog:
hegyen és tenger mellett
be ezt lehelled;

cikáz a villám, az van
minden váratlan
zörejben, fényben,
a szív-hökkenésben;

a nyugalomban,
e bilincs-unalomban,
a zápor zuhogásban,
az élgigő rácsban,

a cellafal-fehéren
bezáró hőésésben;
az néz rád
kuttyád szemén át,

s mert minden célban ott van,
ott van a holnapodban,
gondolatodban,
minden mozdulatodban;

mint víz a medret
követed és teremted;
kémlelődsz ki e körből?
ő néz rád a tülkörből,

ő les, hiába futnál,
fogoly vagy s egyben foglár;
dohányod zamatába,
ruháid anyagába,

beivódik, evődik
velődik;
eszmélnél, de eszme
csak övé jut eszedbe,

néznél, de csak azt látod,
mit ő éléd varázsolt,
s már körbe lángol
erdőtűz gyufaszázból,

mert amikor ledobtad,
el nem tiportad;
s így rád is ő vigyáz már,
gyárban, mezőn, a háznál;

s nem érzed már, mi élni,
hús és kenyér mi,
mi szeretni, kívánni,
karod kitárni,

bilincseit a szolgál
maga így gyártja s hordja;
ha eszel, őt növeszted,
gyermeked neki nemzed,

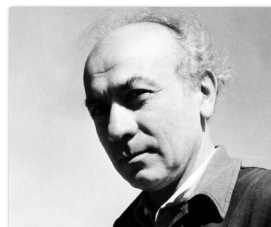
hol zsarnokság van,
mindenki szem a láncban;
belőled bűzlik, árad,
magad is zsarnokság vagy;

vakondként napsütésben,
így járunk vaksötétben,
s feszengünk kamarában,
akár a Szaharában;

mert ahol zsarnokság van,
minden hiában,
a dal is, az ilyen hű
akármilyen mű,

mert ott áll
eleve sírodnál,
ő mondja meg, ki voltál,
porod is neki szolgál.

1950

* * *

A Reformáció ünnepén

pedig tűnődjünk el Ravasz László bölcs gondolatain a kátvinizmust illetően. (a szerk.)

„...a kálvinizmus nem csak történelem, nem csak rendszer, hanem élő és formáló gondolat, ma is érvényes mód a világ és az élet megítélésére, tehát: világmagyarázás és világalkotás. A kálvinizmus az a vallásos világnézet, amely az élő Isten szuverénitását hirdeti. Ebből az következik, hogy minden ismeretnek végső forrása a kijelentés. A kijelentés nem csak az egész teremtett mindenség, ami az Ige által jött létre, s amely az Igét sugározta át, hanem a Szentírás, amelyben az Ige irodalmi testet öltött.”

Ravasz László püspök 1934.

Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105)

Emlékeztető

Az MCSSZ elnöksége és az MCSSZ ICHTHÜSZ Közösségének elnöksége megbeszéléséről

Időpont: 2016. június 28. 18:30

Helyszín: Horánszky utca 20. MCSSZ iroda

Résztvevők: MCSSZ: Pótó Judit, Pótor József, Ronkay János Péter,

MCSSZ ICHTHÜSZ: dr. Csobolyó Eszter, Szuhánszky Gábor, dr. Bóna Zoltán

I. Az ICHTHÜSZ Közösség helye, szerepe

1. Megerősítésre került az a konszenzus, hogy az ICHTHÜSZ Közösség szerepe nem önálló, hanem szerves részét képezi a Magyar Cserkészszövetség tevékenységének. Különleges hivatása a Krisztocentrikus evangéliumi hit hangsúlyozása, kifejezése, megélése az MCSSZ protestáns tagjaival elsősorban, de nem kizárólagosan.
2. Ennek hangsúlyozása azért aktuális, mert a Közösség szűkkörű aktivistáit kivéve mintegy népszerűségét és jelentőségét veszítette az MCSSZ-en belül, amelyre az ICHTHÜSZ képviselők egyrészt önkritikával tekintenek, másrészt pedig azazal a mintegy 15 éves tapasztalattal, amelyben tudatos marginalizálást is bőven érzékeltek.
3. A sérelmek számontartásának és emlegetésének azonban lejárt az ideje. S most – az új MCSSZ vezetés okán is – kölcsönös elkötelezettség hangzott el a felekezeti közösségek helyének újragondolására általában és azon belül az ICHTHÜSZ helyének és szerepének újragondolására, újjáépítésére konkrétan.
4. Az MCSSZ elnöksége elkötelezi magát arra, hogy e feladat elvégzését a kerületekkel szisztematikusan és módszeresen abszolválja, hasonlóan a vezetőkép-zés újragondolásához.

II. Gyakorlati/konkrét problémák

1. Az MCSSZ honlapja azt sugallja, mintha nem is létezne az ICHTHÜSZ: ez azonnal korrigálásra került és konszenzus született arról, hogy intenzívebb információcsere folyamatosan orvoslja az ilyen jellegű problémákat.
2. Az ICHTHÜSZ képviselte is több helyen hibásan szerepel. Megerősítésre került, hogy az ICHTHÜSZ-t általában a mindenkori elnök képviseli, aki jelenleg dr. Bóna Zoltán, akadályoztatása esetén pedig az általa megbízott személy.

III. Vezetőképés

1. Egyetértés van abban, hogy az MCSSZ vezetőinek és általában a cserkészveze-tőknek világos spirituális meggyőződéssel és ennek egyértelmű kifejezőképes-

ségével kell rendelkezniük. Ebben nagy szerepe lehet a felekezeti közösségeknek. Ennek megvalósítására sokfajta kísérlet volt/van, de még mindig nem megfelelő, sőt...

2. A jelenlévők egyetértének abban, hogy a vezetőképzés folyamatában minden szinten és függetlenül a képzés szervezőjétől az ICHTHÜSZ és nyilván a Táborkereszt is kapjon tevőleges és szervezeten konkrét szerepet. Vallástalan fiatalok semmiképpen ne kapjanak vezetői képe­ sítést. Ennek elősegítését a gyülekezetek/egyházköz­ ségek és a felekezeti közösségek hívatottak elvégezni. Ennek gyakorlati kidolgozása a legközelebbi vezetői­ tiszt­ i értekezleten kerüljön napirendre.
3. Az idei központi s.t. képző protestáns tagjaival ennek szervezése már meg is kezdődött, amelyet az ügyvezető és az ICHTHÜSZ elnök az ősz folyamán meg­ szervez. Az ügyvezető időpont­ javaslatot vár.

IV. A Reformáció 500 éves évfordulója

1. Nyilvánvaló, hogy ennek megünneplése vagy/és az egyházi/társadalmi ünnepe­ ségeken való részvétel az MCSSZ-nek is a napirendjére kerül 2017-ben. Az még nyilvánvalóbb, hogy az ICHTHÜSZ Köz­ ségnek különös szerepe van a részletek kidolgozásában, a javaslatok felvetésében és megvalósításában.
2. Október végén kerüljön sor egy tematikus találkozó­ ra ebben a témában az MCSSZ szervezésében, lehetőleg a BI-PI Villában. Az ügyvezető elnök vállalja, hogy a formális és informális listája alapján erre megpróbálja összehívni az MCSSZ protestáns cserkészeit 16 év fölött. Javaslatot vár az ICHTHÜSZ részéről az időpontra. Az ICHTHÜSZ Köz­ ség természetesen erre a találkozó­ ra a berekfürdői fórumán felkészül, illetve hamarosan időpont­ javaslat­ tal áll elő.

V. Imakönyv

1. Az ICHTHÜSZ képviselői elmondják, hogy megkezdték a Táborkereszt Imakönyv protestáns verziójának elkészítését. Ezt nem partizánakcióként, sőt még csak nem is munkaköz­ ségi tevékenységként kívánják jó végre vinni, hanem az MCSSZ képviselőinek részvételével, ötleteivel, konzultációjával és az MCSSZ kiadásában.
2. A megvalósulás érdekében hamarosan konkrét javaslatokkal és a kiadás anyagi támogatása iránti megkereséssel lesznek.

VI. Konkrét és következő lépés: kérdőív

1. Készüljön egy kérdőív, amellyel a csapatok és kerületek vezetőit szólítsuk meg. E kérdőív szolgálja annak megismerését, hogy milyen elvárásokat éreznek a cserkészek a köz­ ségek iránt. Természetesen a kommunikáció kétirányú lenne. A kérdőív véglegesítését az OE, az ICHTHÜSZ és a Táborkereszt végezze. Vigyázni kell arra, hogy a kérdőív ne sugalljon és ne is provokáljon semmilyen (elő)ítéletet.

ICHTHÜSZ Vezetői Fórum

2016 Berekfürdő október 7-9-ig

Október 7. Péntek

- 18.00 regisztráció, szálláshelyek elfoglalása
- 18.30 zászlófelvonás nyitó áhítat – Nagy László
- 19.00 vacsora: svédasztal – „ha jöttek lesztek, ha hoztok esztek”
- 20.00 megnyitó istentisztelet – Bóna Zoltán
- 20.30 a Reformáció 500 éves évfordulója – bevezető előadás: Bóna Zoltán
- 21.30 tábortűz: ICHTHÜSZ Nagytáborban voltunk – monoriak/Nagy Márta
- 22.30 zászlólevonás, záró imádság, takarodó

Október 8. Szombat

- 07.00 ébresztő, reggeli torna
- 08.00 reggeli áhítat, zászlófelvonás, reggeli – Szuhánkszky Gábor
- 09.00 beszámoló/beszélgetés az MCSSZ vezetőségénél tett látogatásáról és annak emlékeztetőjéről
- 10.00 fórum/ötletbörze az Évforduló cserkész programjairól: protestáns ima-könyv, cserkészevangelizáció, bibliai/egyháztörténeti kvíz és/vagy bibliai/egyháztörténeti vetélkedő, rajzpályázat, Száva túra, MCSSZ ünnepség, protestáns nagytábor, részvétel/ szolgálat az egyházak ünnepségein etc. – Bóna Zoltán
Ha kiscserkészek vannak, akkor nekik saját program egy-két vezetővel, akik az ebédet is megfőzik.
- 12.00 ebéd
- 13.00 szabadfórum-fürdő
- 17.00 a 2016-os programok értékelése/tervezése és a 2017-es programok tervezése összhangban a délelőtti megbeszéléssel
- 18.00 az ICHTHÜSZ Közösség 2017 évre vonatkozó költségvetési igényének megtervezése, különös figyelemmel az évfordulós programokra
- 19.00 vacsora
- 20.00 tábortűz: „Mi meg a kerületi nagytáborban voltunk” – csepeliek
- 21.30 zászlólevonás, záró imádság, takarodó

Október 9. Vasárnap

- 07.00 ébresztő, reggeli torna
- 08.00 reggeli áhítat, zászlófelvonás, reggeli – Temesváry Imre
- 09.00 részvétel a helyi istentiszteleten
- 10.30 ICHTHÜSZ újság, ICHTHÜSZ honlap, any other business, ami kimaradt
- 12.00 ebéd
- 13.00 zászlólevonás, záróáhítat, könnyes búcsú – Nagy László

Erős vár a mi Istenünk

Luther M. 1483-1546

d

E - rős vár a mi Is - te - nünk,
Ha ő ve - lünk, ki el - le - nünk?
Jó fegy - ve - rünk és paj - zsunk.
Az Úr a mi ol - tal - munk.
Az ős el - len - ség Most is ül - döz még,
Nagy a se - re - ge, Csa-lárd-ság fegy - ve - re,
Nincs i - lyen több a föl - dőn.

2. Erőnk magába mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk, De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezéd: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent fia, Az ég és föld Ura, ő a mi diadalunk.
3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ ura Gyűljön bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Módszertan: Szöllősy Vágó János
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Bartha Katalin
5. Örüljetek az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók - Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. T.: 06-30 637-8170

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu